

Tallinna muusika- ja balletikool teekond uue koolini

Pikk protsess Tallinna muusikakeskkooli, G. Otsa nimelise Tallinna muusikakooli ja Tallinna balletikooli ühendamiseks on nüüd jõudmas lõpusirgele. Kulus üle 20 aasta, kuni kooli osas ühisele nõule ja jõule saadi. Selle ajajooksul vaheldusid krundid ja toimusid mitmed arhitektuurikonkursid. Kooli lõplik asukoht jäi pidama Pärnu mnt 59 asuvale krundile, kohe Pärnu maantee ja Liivalaia tänava ristmikujuurde. Praeguse õppehooneprojekti autor on mainekas Austria arhitekt Thomas Pucher, kes võitis 2011. aastal toimunud arhitektuurivõistluse. Tallinna muusika- ja balletikoolist tuleb kaasaegseid õppevõimalusi pakkuv kool, kus on lisaks klassi- ja harjutusruumidele mitu saali, õpilaskodu, stuudio, ujula ja kaunilt haljastatud sisehoov. Kooli planeerimisjärgus oli asutav direktor Eero Raun. Valmivale õppeasutusele otsiti direktorit konkursiga, 14 kandidaadi hulgast valiti Tallinna muusikakeskkooli pikaaegnejuht Timo Steiner. Õppetöö algab 2022 aasta 1. septembrist.

Mõtteid, ootusi ja lootusi uuest ühendkoolist jagavad haridus- ja teadusministeeriumi asekanstler Robert Lippin, Eesti muusika- ja teatriakadeemia rektor Ivari Ilja, G. Otsa nimelise Tallinna muusikakooli õpetaja Lembi Mets ning TMKK ja Otsa kooli õpilased.

ROBERT LIPPIN, Tallinna muusika- ja balletikooli direktori valimiskomisjoni esimees, ministeeriumi asekanstler

Milliseid visioone ja mõtteid uuest koolist esitasid direktori ametisse kandideerijad?

Kõik kandidaadid olid oma visiooni ja kooli ülesehitamise plaanid läbi mõelnud. Eri voorudes kompas komisjon neid mõtteid erinevate nurkade alt ja erinevas formaadis - kirjalikult, videona, vestluses. Kandidaatide visioon keskendus muusika- ja tantsuhariduse kvaliteedile ja sidususele. Väga olulisel kohal oli vaade ühtse meeskonna kujundamisele ja juhtimisele. Aga kandidaadid avasid komisjonile ka oma mõtteid selle kohta, kuidas nad plaanivad kaasa aidata muusika ja balleti valdkonna õppe arengule, erinevate erialade õppe lõimimisele ja koostööle. Samuti arutleti õppekavade arendamise ja lõpetajate

Muusika

12,13,14,15,16,17

Estonia teater

Teater

Ivari Ilja

karjäärivalikule teemal.

Kõik vestlusvoorus osalenud kandidaadid nägid uue kooli käivitamises suurepärasest võimalusest Eesti muusikaja tantsuhariduse tulevikku vaatavaks arenguks. Esile toodi võimalus luua õppijate arenguks parim õppekeskkond.

Millisena haridus- ja teadusministeerium näeb Tallinna muusika- ja balletikooli, Eesti haridusmaastikul täiesti uudse sümbiooskooli ülesehitust ja arengut?

Ühelt poolt senise professionaalse hariduse kõrgel tasemel jätkumist ja tugevat panust Eesti kultuuri. Teisalt uute tingimuste parimat kasutamist muusika- ja tantsukultuuri arenguks. Otsivat vaimu eri valdkondade vahel, põnevaid ja mõtestatud koostöid nii kooliajal kui hilisemas kunstnikuelus. Ja et kool oleks nähtav ja teada nii Eestis kui laiemalt.

Kuidas ja mis osas paranevad uues koolis muusika- ja balletiõpilaste õppetingimused?

Balletiõpilastele tuleb kuus sobiva suuruse ja kõrgusega saali, samuti õppelava, mis võimaldab vajadusel teha ka etendusi. Muusikaõppe jaoks rajatakse unikaalne salvestusvõimalusega saalide kompleks (suur saal, kaks kammersaali, black-box saal rütmimuusikale, kaks saal-auditooriumi), kus saab korraldada kontserte, konkursse, suvelaagreid ja muid koolile olulisi sündmusi.

Erineva suurusega õppeklassid ehitatakse ruum-ruumis põhimõttel, et ruumid läbi ei kostaks. Õppeklassidele lisandub 38 harjutusklassi.

Lisaks tuleb majja kahe foonikaga salvestusstudio, pillide parandus ja klaverimeistritöökoda. Soetatakse uusi pille ning heli- ja valgustehnikat.

Nii balleti- kui muusikaõpilased saavad majutuda samas majas 75-kohalises õpilaskodus. Koolile ehitatakse ka ujula ja pilatase treeningruum.

Mille poolest paistis silma kooli direktoriks valitud Timo Steineri visioon ja kooli ülesehitamise plaan?

Timo paistis silma selge visiooniga kooli arenguvõimalustest. Komisjon tõstis esile tema vaateid muusika- ja tantsuhariduse sidususele ja erinevate koolitüüpide Õppekavade koostõisele

arendusele uueks tervikuks. Lisaks eristus ta ka ühtse meeskonna kujundamise klaari kontseptsiooniga ja julgusega kohe täiskäigul selle kõigega tööle asuda. Samuti on ta väga hästi kursis valmiva koolimaja ehitamist puudutava temaatikaga.

IVARI ILJA, EMTA rektor, Tallinna muusika- ja balletikooli direktori valimiskomisjoni liige

Millised ootused ja Lootused on Eesti muusika- ja teatriakadeemial seoses uue ühendkooliga?

Akadeemia lootused ja ootused uuele ühendkoolile on lahutamatult seotud ootuste ja lootustega, mis meil on seoses Eesti muusika- ja teatriakadeemiaga, sest professionaalne muusikaharidus on tervik, kus kõik selle erinevad etapid peavad olema selgete eesmärkidega ja toimima kõrgel professionaalsel tasemel. Lihtsalt öeldes ootab akadeemia rohkem ja parema ettevalmistusega tudengeid, sest sellest sõltub otsustaval määral akadeemia, aga ka kogu meie muusikakultuuri tulevik.

Kas keskastme kahe muusikaõppeasutuse praegusel kujul kadumine võib olla edasise muusikalise kõrghariduse ning järelkasvu osas problemaatiline? Pikemas perspektiivis ei kujune sellest tõenäoliselt probleemi, vaid pigem eelis. Keskastme kahe muusikaõppeasutuse kadumine pole kindlasti probleem näiteks klassikalise laulu, jazz- ja rütmimuusika osas, mis on traditsiooniliselt olnud CI. Otsa nimelise Tallinna muusikakooli tugevad valdkonnad, mida Tallinna muusikakeskkool peaaegu polegi viljelenud. Probleem võib tekkida pigem seoses klassikalise muusika erialadega, milles kummaski koolis toimub vastav õpe, õppekavade eesmärgid pole küll drastiliselt erinevad, kuid Õppetöö korraldamisel on kummaski koolis oma spetsiifika. Koolide ühendamise faasis kujuneb sellest ilmselt üks enim vaieldud teemasid. Kahe kooli klassikalise muusika erialade õpetajate, erinevate nägemuste, samuti kahe kooli töötajate huvide arvestamine ja edasiviiva ühisosa leidmine on uue kooli juhtkonna ilmselt olulisemaid ülesandeid.

Kui rääkida väga üldiselt, siis me ju teame, et mune on parem hoida mitmes korvis ja tõesti, mingil määral väheneb uues olukorras noorte võimalus endale õppeasutust valida. Meil on Tartu Heino Elleri muusikakool, mis valikuna jääb igal juhul alles. Kuna tänapäevane õpikäsitus eeldab võimalust paindlikult

õpiteed kujundada, siis kahe Tallinna kooli vahel valimise võimaluse kadumise kompenseerivad kindlasti uues koolis tekkivad laiemad valikuvõimalused, rääkimata uhke maja kõrgel rahvusvahelisel tasemel õppekeskkonnast, mis kaalub küll üles vaat et kõik võimalikud miinused.

Milline tundub praegu olevat Eesti andekate muusikaõpilaste üldpilt, nende soov tulla muusikakõrgkooli ja saada professionaalseks muusikuks? See on väga tõsine küsimus, mis ei puuduta ainult praegusi muusikavaldkonna kutsekoole ja muusikakeskkooli, vaid kogu muusika huvihariduse süsteemi laiemalt. Oleme olukorras, kus muusikakoolide õpilastest jätkab õpinguid kutsehariduses väga väike osa, alla kahe protsendi. Teades, et meie lastel on muusika huviharidusele suure maailmaga võrreldes erakordselt hea ligipääs ja võimalus muusikat harrastada on kättesaadav üle Eesti, siis paratamatult paneb jätkajate väike osakaal muretsema. Huviharidus on teatud erialade puhul ju andnud meie kultuurile väljapaistvaid loojaid ja tegijaid läbi aegade, aga kindlasti on huvikoolide potentsiaali võimalik ja hädavajalik veel paremini avada. Huviharidus on kutseharidusest mõneti palju keerulisem valdkond, kus tuleb toetada lapse arengut läbi loovuse, pakkudes rõõmu isetegemisest. Nõuded ja kriteeriumid peavad olema paindlikud, õpetajalt oodatakse suutlikkust iga lapse puhul tunnetada huvi, eelduste ja motivatsiooni taset, et neid inspireeridaja vastavalt õpetada, kuid huvi mitte ära kustutada. Huviharidusest kutsehariduses jätkajate madal protsent viitab sellele, et nii mõnigi andekas laps jääb õigel ajal üles leidmata ja oskuste ja teadmiste baas, mis võimaldaks neil keskastmes edukalt jätkata, üles ehitamata.

Kui rääkida Tartu Elleri- ja Tallinna Otsa-nimelisest muusikakoolist ning Tallinna muusikakeskkoolist, siis on just need koolid meie kõige olulisemad partnerid. Me ootame nende koolide lõpetajaid, kes on akadeemias igati teretunud ja üsna kindlasti määrab nende ettevalmistuse tase olulisel määral Eesti muusika- ja teatriakadeemia kohta ja kaalu nii Eestis kui ka maailmas laiemalt. Ohtliku tendentsina on viimasekümneni jooksul hakanud arenema protsess, mida võiks tinglikult nimetada muusikavaldkonna kutsehariduse huviharidustumiseks, mis tähendab, et suur osa õppijatest ja võimalik, et ka õpetajatest ei käsitle enam kutseharidust

tavapäraselt, vaid pärast kutsehariduse omandamist jätkatakse kõrghariduses juba muusikakaugedel erialadel, õpitakse ülikoolis juristik, arstiks või füüsikuks. Iseenesest pole selles ju midagi halba, kindlasti on muusikaharidus kasulik absoluutselt igale inimesele ükskõik mis elualalt, kuid sel juhul vajaks täpsemat mõtestamist, mida ühiskond tegelikult kutsehariduselt ootab. Eesti muusika- ja teatriakadeemia uues arengukavas on üks olulisi prioriteete pöörata erilist tähelepanu kõrghariduse-eelsetele haridusastmetele ning andekate noorte leidmisele ja toetamisele, et tagada motiveeritud ja hea ettevalmistusega üliõpilaste stabiilne pealekasv akadeemia kõigil erialadel. 2020. aasta septembris võtsime noorteprogrammi raames vastu esimesed Noorteakadeemia õppurid. Loomulikult ei saa see osakond kasvada väga suurearvuliseks või olla alternatiiviks kutseharidusasutustele, aga ta aitab akadeemial olla lähemas kontaktis andekate, motiveeritud noortega, et neid juba varem kaasates hilisemateks õpinguteks ette valmistada ja innustada. Nii et sellele küsimusele üheselt vastata on küllaltki raske. Loomulikult oleneb soov tulla muusikakõrgkooli ja saada professionaalseks muusikuks paljudest mõjuritest, ühiskondlikest, sotsiaalsetest, aga samuti noore inimese usust sellesse, et nii siin maal kui maailmas on ikka jätkuvalt võimalik tegutseda erialal, mis nõuab igapäevast harjutamist ja pingutust alates varasest lapsepõlvest kuni tööelu lõpuni. Lisaks soovile edasi õppida peavad haridustee alg- ja keskastmes olema välja arendatud noore inimese võimed ja oskused, rajatud tugev vundament, et noor tunneks ennast sellel teekonnal kindlalt ja jätkamine kõrgkoolis saaks üldse võimalik olla. Teame, et nendel erialadel nõudmised õppe kvaliteedile pidevalt kasvavad. Helikunsti väärtustatakse maailmas kõrgelt ja noori, kes sellega suure pühendumusega tegelevad, on palju. Seda näitab ka olulistel rahvusvahelistel konkurssidel osalejate arvu järjepidev tõus. Optimistina usun, et Tallinna kesklinna sündiv Tallinna muusika- ja balletikool loob täiesti uued võimalused meie muusika- ja tantsukultuuri arenguks. Kui suudetakse luua paindlik, loominguline, kõrget professionaalsusust väärtustav õpikeskkond, siis võib loota, et suureneb ja paraneb järelkasv nii väga pika õpiajaga erialade. mida tuleb alustada 5-6-aastaselt, kui ka laiema muusika- ja tantsuerialade spektri osas.

LEMBI METS, G. Otsa nim Tallinna muusikakooli tšelloõpetaja, kooli klassikasuuna pikaaegne arendusjuht

Kuidas õpetaja nägemuses oleks uues koolis parem: kas see, kui endised koolid jääksid omaette üksustena püsima või oleks parem ühte sulamine?

Eks seda küsida on juba hilja. Ministeerium on ju asutanud uue ühendkooli, mis kannab täiesti uut nime. Oleks aga äärmiselt hea, kui uue kooli sees oleks kuidagigi võimalik säilitada eelmiste koolide erisusi ja sümboolikat, luua näiteks nimelisi klasse vms. Ka see võib osutuda reaalsuses küllalt keeruliseks, kuna ruumijaotuskavas on klassid planeeritud erialade kaupa TMKK ja Otsa kooli ühiskasutusse. Mõtet tasuks aga hoida. Kokkusulamine pikas perspektiivis on selles olukorras paratamatu. Küsimus on aga asjaoludes, mida sulandumisel tuleks arvesse võtta. Ei tohiks kiirustada, selle asemel peaks vaatama, millisel pinnal tekib sünergia. Õppekavu ei tohiks ühendada. Lõimimine oleks hea, ühisõppekavad mitte.

Mis võiks uues koolis olla parem õpilaste õpetamiseks ja nende arenguks? Eks ruumid on paremad, avaramad, väiksema läbikostvusega. Paremad saalid, hea söögikoht, moekam interjäär, parem tehnika, paljud sellised asjad.

Küllap on mõttekas õpetajate vahetus, ühistegevused, metoodilised arutelud jpm.

Õpilaste ühistegevused - ühine orkester, koostöö balletikooliga. Tantsude õpetamine muusikutele. Gümnaasiumiainete võtmine sōsarkoolis, õppekavade lõimimine (kuid mitte ühisõppekava!) Üsna tõenäoliselt suurendaks oma majas tervikliku gümnaasiumihariduse saamise võimalus (mõnigi kutseharidusse tulija eelistaks seda praegu tooni andvatele eliitkoolidele) hiljem muusikasse jääjate kontingenti. TMKK ja Otsa kool annavad kindlasti vastastikku mõlema poole jaoks kasulikke mõjutusi: TMKK oma absoluutse tippu suunatusega ja vastavate professionaalsuse nõuetega, Otsa kool paindlike õppimisvõimaluste otsimisega ja iga õpilase erisuste leidmise ja välja arendamisega. Otsa kooli klassikaõpilastele mõjub arvatavalt stiimulina uues koolis tekkiv suurem erialane konkurents. Ühtlasi usun, et Otsa koolile omane inimlik ja soe suhtlusviis ja võrdselt kohtlev suhtumine ka vähem edukatesse

õpilastesse kanduvad üle kõigile uues koolis. Kuigi mõlemast koolist on võrsunud hulganisti silmapaistvaid muusikuid, tuleb alati meeles pidada, et uue kooli ülesandeks pole toota ainult tippsoliste, vaid ka teistsuguse potentsiaali ja eesmärkidega muusikuid. Igati väärikas on saada õpetajaks, kultuurikorraldajaks, raadiotoimetajaks ja on veel palju muid võimalusi. Teekond ka selliste väljunditeni pole hobitegevus, vaid tõsine erialane töö. Hetke suureks ülesandeks on, et õpilastel oleks julgust ja soovi just oma võimed ametiks kujundada.

Kas midagi olulist võib minna kaotsi vanade koolide kadudes? Kõige rohkem paneb muretsema kahe kooli (TMKK ja Otsa kool, jätan balletikooli teadlikult välja) õppekavade võimalik kokkusulatatamine. Kahjuks pole praeguseni teada, millised kavatsused on. Siiani on muudkui kinnitatud, et koolid lähevad uude majja oma praeguste õppekavadega. Tore ju! Ammugi vastu võetud ruumiprogramm kõneleb aga muust. Ma ei soovi küll üldse tonte näha, kuid kuna teadmatus on kõikehõlmav, tulevad tondid paratamatult unenägudessegi. Praegu ei tea me õpetajatena isegi seda, mis alustel toimub tuleval aastal vastuvõtt uude kooli. Teadmine mõjutaks juba tänavusi otsuseid, sh osa eelõppe õpilaste astumist või mitteastumist põhiõppesse. Ei saa kuidagi rahul olla sellega, et õpetajad töötavad “kotti”, teadmata, mis ees ootab.

Kahel koolil on ju praegu suured erinevused õpilaskontingendi osas: TMKK võtab vastu ainult esimesest kaheteistkümnenda klassini õppivaid õpilasi. Otsa kooli tullakse õppima peale põhikooli, gümnaasiumi-, bakalaureuse-, magistriõppe järel ja isegi pärast doktorantuuri. Eelõppesse saab tulla kuni kaheks aastaks soovitavalt peale VII klassi ja kuni gümnaasiumi lõpuni välja.

Vastuvõtutingimuste ühtlustamine ohustaks paindlikke õpivõimalusi ja õppijate arvu, tootes samas veelgi juurde algastme õpetajate probleemi. Praegu on Otsa kooli õppekavas tulevastele õpetajatele hädavajalikud metoodilisi algteadmisi sisaldavad ained, kuna praegugi on osa meie õpilastest juba tööl kas eraõpetajatena, koolides või huviringides.

Muusikajuhendajatestja ringijuhtidest on Eestis suur puudus. Suured solistid ei õpeta ju tavaliselt väikseid lapsi, eriti Tallinnast väljaspool; kõik nišid peaksid avatuks jääma.

Oleme Otsa koolis avanud viimastel aastatel mitmeid uusi

õppekavu, sh juhendamise suunitlusega jätkuõppe õppekavad nii klassika õppijaile kui rütmimuusikutele. Eelõppes saab praegu tõsta muusikakoolide lõpetajate taset (kutse)põhiõppesse tulekuks. Eelõpet pole aga minu teada algusest peale ruumiprogrammis arvestatud; kas on siis loota sellise õppevormi säilimist?

Otsa kooli puhul läheb kahtlemata kaotsi meie vana maja aura, 100-aastase ajaloo hõng. On omamoodi kummaline, kuidas töökeskkond, mis on kohati rõskusest läbi imunud, kus puudub söökla, klassid on väikesed ja ruumipuudus suur, võib nõnda hinge minna! Mulle näib, võibolla ka lähtuvalt pika tööelu paratamatust nostalgiast, et praeguse Otsa kooli (mille nimi on alates selles majas kõigepealt asunud Tallinna konservatooriumi asutamisest 1919. aastal korduvalt muutunud) meeldiv sisekliima, inimlikkus ja mingi seletamatu kodusus on vaatamata pidevatele probleemidele ajas järjest kasvanud. Kindlasti johtub see tunne õpetajatest ja neist fantastilistest noortest, kes meid ümbritsevad, samal ajal kui taustal tajume praegust elu jälgivate kunagiste professorite vaime.

Praegu on maja helisid täis, isegi liiga täis. Uue maja ruumide läbikostmatus võib aga soodustada peale paremate töötingimuste ka steriilsust ja eemaldumist, tahaks loota, et mitte võõrandumist. Küllap mudilaste jooks ja kilked ning noorte elav suhtlemine koridorides tasakaalustavad siiski saabuvat vaikust ja eraldatust.

Kas potentsiaalsete andekate muusikaõpilaste huvi edasi õppida võib muutuda seoses uue sümbiooskooliga? Õpilased on tõesti väljendanud elavat huvi uue kooli vastu. Nende jaoks on atraktiivne uus ilus maja ning kahe muusikakooli omavaheline lähenemine. Kindlasti toob kooli paiknemine kesklinnas juurde huvilisi, näiteks praegu võib teekond Lasnamäelt Kivimäele TMKKsse kesta kuni poolteist tundi, kesklinna saab aga peaaegu linna igast punktist poole, maksimum kolmveerand tunniga. Lähedal on muusikaakadeemia, [Estonia teater](#) ja kontserdisaalid. Ma ei usu, et õpilaste huvi "sümbiooskoolis" (milline hea väljend!) väheneks, pigem ikka vastupidi.

Kui uues koolis on päriselt esiplaanil sümbioos, mis looduses ju tähendab vastastikku kasulik olemist, ongi kõik suurepärane! Kui aga sümbioosis elavaist liikidest mõni (antud juhul nt üks koolidest või erinevad õpiteed) täiesti kaob, pole seda kasu kah

enam. Hoiame kõike hoidmisväärset ja muudame vaid seda, mida tõesti vaja. Otsustavat sõna peaks senisest palju rohkem jääma õpetajatele, sest just nemad kujundavad kasvulava. Mida rohkem õpetajaid usaldada ja kuulata, seda rohkem tekib head pinda arengule.

Millised on ootused ja lootused seoses uue kooliga?

JOONAS NEUMANN (TMKK, saksofoniõpilane): Ootan kindlasti võimalust teha koostööd uute ja rohkemate inimestega. Ise fakultatiivselt heliloomingut õppides tootsin välja, et siiani on meie kooli heliloojad pidanud piirduma kas keelpilliorkestriga või pisikese Haydni-aegse sümfooniaorkestriga. Seega loodan, et tulevaste jõudude olemasolu kasutatakse ära ning pannakse kokku koosseis, millega saaks veidi kaasaegsemaid palu esitada. Ka oleks tore, kui tuleks kokku puhkpilliorkester.

LINDA TEEMÄGI (TMKK, klaveriõpilane): Põnevus on suur. Loodetavasti suureneb erinevate koolide õpilaste läbikäimine ja suhtlemine ning tekib palju esinemis- ja koostöövõimalusi.

MUNA MARTENSOO (Otsa kool, rütmimuusika laulu eriala õpilane): Kõik uus tundub alati veidike võõras, suuri lootusi mul pole, aga see-eest on uudishimu suur. Ma loodan, et uus kool annab veel laiemaid võimalusi areneda oma erialal, loob uusi kontakte ja põnevaid koostööprojekte. Meie Otsa kool on väike ja armas, aga samas tundub uus ja avaram õppimiskeskond päris ahvatlev.

EMIL RAJA (Otsa kool, jazzklaveri ja klassikalise klaveri õpilane): Loodan, et uus kool on hubase keskkonnaga, kus kõigil on hea ja meeldiv olla. See eeldab, et toimub loomulik kokku kasvamine ning ei teki ebatervet konkurentsi, ärapanemist, eraldatust sõltumata erialast, osakonnast või mängutasemest.

Mis võiks olla uues koolis parem? Millest endises koolis puudust tundsid?

JOONAS NEUMANN: Ainuke asi, mis pähe tuleb, on erinevate erialade esindatus: domineerivad keelpillid ja klaverid. Tean, et Otsa koolist tuleb meie ridadesse rohkem puhk- ja löökpillimängijaid, seega on see mure murtud. Kui mõni peab

meie kooli miinuseks vanu, korrast ära maju, tsiteeriksin talle oma head sõpra ja klassivenda Hans Matthias Kari: “Esimesel koolipäeval võttis minu käest kinni imearmas tütarlaps, kes vabandas mitmeid kordi meie koolimaja poolelioleva remondi pärast ja eriti hoiatas B-maja olukorra osas ja palus mul mitte ehmatada. Ma siis ootasin põnevusega midagi eriti hirmsat - midagi, millest saab pärast teistelegi rääkida, kuid see jäi tulemata. Minu, lapse silmade läbi ei ole meie koolis olnud kunagi midagi hirmsat. Ma otsisin koolist midagi muud, kui ilusti värvitud seinu - sõpru, muusikat, nalja ja naeru ning kindlasti seiklusi. Õnneks kõike seda ma ka leidsin.”

LINDA TEEMÄGI: Kõik on harjumise asi. Ehk annaks soovida veel rohkem harjutusklasse, parema ventilatsiooniga ruume ning siledaid koridore ja värskeid seinu, kuid kõik muu võib jääda samaks. Vanas majas peitub oma võlu, kuid rahvusvahelise arhitektuurikonkursi võitnud majas õppimine kõlab ka suursuguselt.

MUNA MARTENSOO: Muusikas on kõige tähtsam koostöö ning koosseisudega proovi tegemine, seega ma loodan, et uues koolis on rohkem klasse, kus suuremate koosseisudega harjutada. Samuti võiks uues koolis olla rohkem n-ö puhkealaid, kus õpilased saaksid vahepeal puhata, mõtteid koguda või lihtsalt teistega suhelda.

EMIL RAJA: Esimese asjana tuli pähe see, et uues majas võiks ruumides parem helisolatsioon olla. Samas on praegu vanas majas muidugi väga huvitav ja inspireeriv kuulda, mida kõrvalklassides harjutatakse ja mõnikord isegi nalja pärast kaasa mängida. Siiski nõuab tõsisem harjutamine palju keskendumist ning mida helikindlam ruum on, seda parem, kuna kõrvalised helid juhivad tähelepanu mujale. Lisaks sellele võiks olla harjutusklasse piisavalt palju, et ei tekiks suuri järjekordi. Ehk nihutatakse ka maja lahtiolekut veidi pikemaks. Minul isiklikult tuleb harjutustuhin tihti just õhtupoolisel ajal ning usun, et selliseid õpilasi on kindlasti veel, kes meelsamini ka hilisemal ajal harjutaksid. Võiks ju maja kella 23-ni lahti olla ja avatud ka suveperioodil, nii nagu on EMTAs. Paremaks võiksid muutuda ka helisüsteemid klassides, kust saaks muusikat kuulata. Samuti oleks head korralikud puhke- ja kööginurgad, kus pikkadel

koolipäevadel ning harjutamise vahel end kosutada. Arvutiklass võiks olla vabalt ligipääsetav igal ajal ja seal võiksid olla ka klaviatuurid koos noodistusprogrammiga, et juhul kui harjutusklassi parasjagu ei ole, saaks kasulikult aega sisustada näiteks noote kirjutades. Lisaks ei teeks paha ka rohkemate digitaalklaverite olemasolu koridorides - kui on soov näiteks enne tundi korraks midagi läbi mängida.

Millised on praeguse kooli tugevused, mis ei tohiks uues koolis ära kaduda?

JOONAS NEUMANN: Kindlasti tase. Tallinna muusikakeskkoolis on igal erialal väga kõrge tase ning ma loodan, et see säilib ka uues koolis. Aga samas pole mul põhjust kahelda. Ka peetakse Tallinna muusikakeskkooli eriliseks selle sõbraliku õhkkonna pärast, kõik hoiavad ühte. Millest on kohutavalt kahju ja ei saa midagi parata, on männimetsa, linnulaulu ja vaikuse kaotamine ... Sellest vist muudmoodi aru ei saa, kui tuleb seda ise kogeda - seda ei asenda miski.

LINDA TEEMÄGI: Erialakeskne õppimine, ühtehoidmine, soe õhkkond, õpilaste huvide ja suunaga arvestamine õpetajate ja juhtkonna poolt, metsa lähedus, mis kahjuks pole kuidagi võimalik uues asukohas.

MUNA MARTENSOO: Ma loodan, et säilib see ühtekuuluvuse tunne, mis meil koolis on. Otsa koolis õppides tunnen, kuidas on suur osa motivatsiooni säilitamisel kaasõpilaste ja õpetajate soe suhtumine, tunne, et oled turvalises keskkonnas ja kõigil on ühine eesmärk liikuda paremate tulemuste poole.

EMIL RAJA: Praeguse kooli heaks küljeks on muidugi magus asukoht linna südames, kus kõik on käe-jala juures. See selleks. Sisulisest poolest tooksin kindlasti välja head ja tasemel õpetajad, kes loodetavasti jätkavad oma pedagoogitööd ka uues koolis.

Eks kahju on muidugi sellest, et Otsa kooli maja on pika ajalooa, millest nüüd vaid tore mälestus jääb. Uuest koolist loodangi kõige enam seda, et oleks ühtehoidmist, mida aga suuremas koolis on kindlasti raskem saavutada.

Mida head võiks pikemas perspektiivis uus kool kaasa tuua oma eriala õppimisele?

JOONAS NEUMANN: Olles erialalt saksofonist, loodan uuemate teoste mängimisele sümfooniaorkestris ning puhkpilliorkestrile. Loodetavasti jääme ka uutele tulijatele paremini silma kui siin Kivimäel mändide all lagunevates majades - samas, eelnevalt mainitule viidates, on neis oma võlu.

LINDA TEEMÄGI: Usun, et tänu kesklinnas asumisele ja suuremale kollektiivile võib uus kool tekitada huvi ja saada rohkem tähelepanu ning soodustada muusika laialdasemat levikut. Mind kui klaverimängijat motiveeriks uus keskkond kindlasti rohkem õppima ja harjutama.

MUNA MARTENSOO: Ma usun, et pikemas perspektiivis aitab uus kool kaasa erinevate kunstiliikide põimumisele ning julgustab ehk haridustasandil ellu viima rohkem sarnaseid muutusi. Samuti ma usun, et uues ja innovaatilises keskkonnas muutub iga eriala omandamine orgaanilisemaks ja veel rohkem nauditavaks.

EMIL RAJA: Ehk tekib uues koolis rohkem koostöövõimalusi ja kontakte ning et ka tehniline pool täiustub: korralikud pillid, arvutid, helisüsteemid klassides, mis õppeprotsessi kvaliteetsemaks muudavad.

Küsimusi esitasid la Remmel ja Tiina Mattisen